

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ל' שֶׁבֶט

(א' דראש חודש אדר)

סדר לקוטי מוהר"ן הי"ח:

ה וזהו: (ישעיה נ"ו): "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחוּמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבָּנִים וּמִבָּנוֹת". יָד וְשֵׁם' דִּיקָא, בְּזִכּוֹת שְׁמִירַת שִׁבְתוֹתַי הַנ"ל, הֵינּוּ עֲגוּלָא וְרַבּוּעַ הַנ"ל. יָד', בְּחִינַת רַבּוּעַ, בְּחִינַת מִשְׁפָּט הַנ"ל, בְּבְחִינַת (דְּבָרִים ל"ב): "וְתֵאֵחֹז בְּמִשְׁפָּט יָדַי". 'שֵׁם' זֶה בְּחִינַת עֲגוּלָא, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים כ"ג): "יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שְׂמוֹ": וְיָד', הֵינּוּ שִׁיחֵיהָ לֹא כַח לְהַעֲמִיד תְּלִמִּידִים הַגּוֹנִים, וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם רוּחַ חֲכָמָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים ל"ד): "וַיְהִי־שָׁעַ בֶּן נֹנֶן מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה כִּי סָמַךְ מִלְּשָׁה יָדָיו עָלָיו". וְכַח הַזֶּה יְהִיָּה לֹא מִבֵּית ה', שְׁמַעֲיִן הַחֲכָמָה יוֹצֵא מִבֵּית ה' (יואל ד), "כִּי בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת" (מִשְׁלֵי כ"ד): 'וְשֵׁם', הֵינּוּ שִׁיזֻכָּה לְשֵׁם טוֹב, שְׁכָל הַנְּפָשׁוֹת יִתְאַוּוּ תְּאַוָּה לְהִיּוֹת נְשָׂרָשִׁים בְּשֵׁמוֹ. כִּי הַשֵּׁם הוּא הַנְּפֶשׁ, בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית ב): "נֶפֶשׁ הִיָּה הוּא שְׂמוֹ". וַיִּתְאַוּוּ לְהִיּוֹת נְשָׂרָשִׁים בְּנֶפֶשׁוֹ, בְּבְחִינַת (ישעיה כ"ו): "לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרֶךָ תֵּאֲוֹת נֶפֶשׁ". וְלִשְׁם הַזֶּה יִזְכּוּ מִחַמַּת בְּחִינַת חוּמָה.

וזוה: בְּחִינַת 'חוּמָה', בְּחִינַת מְאָרִיךְ אַף, שְׁיִכְבֹּשׁ כַּעֲסוֹ. כִּי עֲשִׁירוֹת וּכְבִישׁוֹת כַּעֲס בְּחִינָה אַחַת, וְנִקְרָאִים חוּמָה. כִּי מִי שֶׁהוּא מְקַלְקֵל חוּמָה שֶׁל עֲשִׁירוֹת, וְלוֹקַח לְעַצְמוֹ כַּעֲס וְחֲמָה, וּמִחוּמָה עוֹשֶׂה חֲמָה כִּי שְׁנִיָּהֶם מִסְטָרָא דְשִׁמְאָלָא, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (יְרֵמְיָה א): "מִצָּפוֹן תִּפְתַּח הָרְעָה" וּכְתִיב (אִיּוֹב ל"ז): "מִצָּפוֹן זָהָב יֵאָתֶה". וְעֲשִׁירוֹת הֵיא חוּמָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (מִשְׁלֵי י"ח): "הוֹן עֲשִׂיר קָרִית עֲזוֹ וּכְחוּמָה נִשְׁגָּבָה בְּמִשְׁכָּתוֹ". וּבְכַעֲס כְּתִיב, (שָׁם כ"ה): "עִיר פְּרוּצָה אֵין חוּמָה אִישׁ אֲשֶׁר אֵין מַעְצוֹר לְרוּחוֹ". וּכְשֶׁנִּמְשָׁךְ לְאִישׁ

שְׁנַת־גִּדּוּל, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּדֵּל נֶפֶשׁ הַמְּגִדֵּל אֶת הַכְּבוֹד. כִּי הַנֶּפֶשׁ בַּכְּבוֹד, בְּבַחֲיַנַּת (בְּרֵאשִׁית מ"ט): "בְּסֻדָּם אֵל תָּבֹא נִפְשֵׁי" וְכוּ'. וְכַשְׁנִתְגַּדֵּל שְׁמוֹ וְנִפְשׁוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַתְּאֵבִים לְהַכְּלִיל בְּנִפְשׁוֹ וּבְשְׁמוֹ הַנִּלְל:

זֶה פִּרְוֵשׁ: (מִשְׁלֵי י"ט): "בֵּית וְהוֹן נִחַלַת אָבוֹת". 'בֵּית וְהוֹן', זֶה בְּבַחֲיַנַּת: "בְּבֵיתִי וּבְחֹמוֹתַי" וְכוּ'. זֶה הַכֹּחַ מְקַבֵּל מֵאָבוֹת, שֶׁהָאָבוֹת הָיוּ מְגִירִים גְּרִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב גְּבִי אֲבָרְהָם (בְּרֵאשִׁית י"ב): "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ", וְכַתִּיב (שָׁם ל"א): "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגֹרֵי אָבִיו", וְאֵיתָא בַּמִּדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית פֶּרֶשׁא פ"ד): 'מִלְמַד שִׁיִּצְחָק גֵּיֵר גְּרִים', וְזֶה: "מְגֹרֵי אָבִיו". וְכַתּוֹב בְּיַעֲקֹב (שָׁם ל"ה): "וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל בֵּיתוֹ וְלֹאֲשֶׁר עִמּוֹ", הֵינּוּ הַגְּרִים, "הִסִּירוּ אֶת אֱלֹקֵי הַנִּכָּר":

וְדַע, שֵׁישׁ כַּמָּה רְשָׁעִים שֶׁאֲסוּר לְקַרְבָּם תַּחַת כַּנְּפִי עֲבוּדָתוֹ, כִּי הֵם מוֹרִידִים אֶת הַמְּקַרְבָּם מִמִּדְרַגָּתוֹ. כְּמוֹ שְׁמַצִּינוּ גְּבִי מִשָּׁה, שֶׁקָּרַב אֶת הָעָרֶב רַב, וְאַחֲרֵכֶּךָ עַל־יְדֵי־זֶה אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: "לָךְ יֵרֵד כִּי שִׁחַת עִמָּךְ" (שְׁמוֹת ל"ב). וְאִין כֹּחַ בַּמִּשְׁפָּט הַנִּלְל, לְהַכְנִיעַ הָרַע שְׁלָהֶם. וְכַשְׁאִין מִשְׁפָּט, אֲזִי בָּא קְלָקוּל גְּדוֹל, הֵן בַּמְּלָאכִים הַנִּעֲשִׂים עַל־יְדֵי מִשְׁפָּט הַנִּלְל, הֵן בְּעִגּוּלָא וְרַבּוּעַ הַנִּלְל:

זֶה פִּרְוֵשׁ, (שְׁבֵת ל"א): 'מִפְּנֵי מָה עֵינֵיהֶם שָׁל תִּרְמוּדֵיִם טְרוּטוֹת'. 'תִּרְמוּד', זֶה בְּבַחֲיַנַּת רְשָׁעִים שְׁאִין מְקַבְּלִין גְּרִים מֵהֶם (כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה יְבֻמוֹת ט"ז 'אִין מְקַבְּלִין גְּרִים מִן הַתִּרְמוּדִין). וְכָל הַמְּקַרְבָּם, עֵינֵיהֶם 'טְרוּטוֹת'. זֶה בְּבַחֲיַנַּת קְלָקוּל שְׁבֵת, 'שִׁין', תְּלַת גְּזֻנָּא דְעֵינָא. 'בֵּת', בֵּת עֵין (תְּקוּנָא שְׁבַעֵין). בְּבַחֲיַנַּת קְלָקוּל הַחֹמָה וּבֵית הַנִּלְל, שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת עֵינַיִם. כִּי עֵין עַל

ה בעם מזיק לעשירות, וכשהיצר מסית לאדם שיכעס ידע שבזאת השעה ישפיעו לו מלמעלה איזה סכום ממון והיצר רוצה לקלקל זאת ההשפעה של העשירות. ועל ידי קלקול השפע של העשירות הבא על ידי הכעס פוגם שמו ונפשו כנ"ל. אבל כשזומר עצמו מן הכעס יזכה לעשירות ויגדיל שמו ונפשו ויזכה לשם טוב ולהעמיד תלמידים הרבה ולקרב נפשות רבות להשם יתברך וכנ"ל:

ו וידע שיש כמה רשעים שאסור לקרבם תחת כנפי עבודתו יתברך, כי הם מזרידים את המקרבם ממדרגתו ואין כח במשפט הנ"ל להכניע הרע שלהם, ואזי בא קלקול גדול בכמה בחינות כמבאר בפנים. על כן זה המשתדל לקרב נפשות צריך להתפלל הרבה להשם יתברך שיזכה לידע את מי לרחק ואת מי לקרב:

סדר השי מוהר"ן הי"א:

שעח (מ) לענין כתיבת ספריו הקדושים שהרבה תורות כתב בעצמו וזכרונו לברכה, וקצת כתבוהו החברים, והשאר כתבתי, אמר שהלשון שלי הוא סמוך להמכון. והוטב בעיניו הלשון שלי, ואמר שאחריו אנכי. הינו לענין צחות הלשון של התורות הלשון שלי היא מעלה מכלם הרבה. אפם הלשון שלו בעצמו טוב ומעלה ביותר בודאי, אבל אחר הלשון שלו הוא הלשון שלי שתכף במדרגה שאחריו נגד הלשון של שאר החברים, כי לא הוטב בעיניו לשונם כלל בכמה אפנים כי על פי רב לא עמדו על המכון כלל. וגם המעט שהבינו לא היו יכולים לכתב על הספר כל אשר הבינו בלבבם, והשם אלקים נתן לי לשון למודיים והוטב בעיניו הלשון שלי בעזרת השם יתברך:

שעט (מא) פעם אחת היה ספר האלה בית בכתב אצל חברנו רבי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'סכב - אמר מוהר"ש זצ"ל "צדק מצויה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

נִפְתָּלִי, וְרַבִּי נִפְתָּלִי יָשָׁב עִמּוֹ עַל הָעֲגָלָה כִּי הָיָה מְלוֹה אוֹתוֹ
בְּשָׁנִים לְנֶאֱוָרִיטָשׁ. עָנָה וְאָמַר עַל סֵפֶר הָאֱלֹף־בֵּית שְׂרָאָהוּ בְּיַד
רַבִּי נִפְתָּלִי הַנַּ"ל: (מִיִּין לִיבְעַר הַרְצִיקְעַר חֵבֵר מִיִּין לִיבְעַר גִּיטְרִיִּיעַר חֵבֵר. הָאֵט
דָּאָם הָאֵט מִיָּד גִּימָאָכְט פֶּאָר אִיִּין יְהוּד). [אֶהוּבִי וְרַעִי הַמָּסוּר זֶה עָשָׂה אוֹתִי
לְיִהוּדִי] הֵינּוּ שְׁעַל־יְדֵי אֱלוֹ הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בְּסֵפֶר הָאֱלֹף־בֵּית
עַל כָּל מִדָּה וּמִדָּה, עַל־יְדֵי־זֶה הַתְּגִיב לְשִׁבְר כָּל מִדָּה וּמִדָּה עַד
שְׁזָכָה לְמָה שְׁזָכָה:

שפ (מב) אָמַר שְׁהָיָה לוֹ בְּהָאֱלֹף־בֵּית אוֹת ר' עַל רְפוּאָה שְׁהָיָה
כָּתוּב שָׁם כָּל הַרְפוּאֹת וְלֹא הָיָה חוֹלְאֵת בְּעוֹלָם שְׁלֹא הָיָה כָּתוּב
שָׁם רְפוּאָתוֹ, אֲךָ לֹא רָצָה לְהַעֲתִיקוֹ וּשְׂרָפוֹ:

שפא (מג) אָמַר אִם הָיָה הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב שׁוֹמֵעַ תּוֹרָתוֹ הָיָה אֶצְלוֹ
גַּם־כֵּן חֲדוּשׁ, אִם הָיָה רַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאִי שׁוֹמֵעַ תּוֹרָתוֹ הָיָה
גַּם־כֵּן חֲדוּשׁ גַּם אֲזוֹ:

שפב (מד) כְּשֶׁרָצִיתִי לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל אָמַרְתִּי תּוֹרָה אַחֲרָת,
אַחֲר־כֵּךְ כְּשֶׁהִתְחַלֵּיתִי לְנִסֵּעַ נִשְׁתַּנָּה גַּם־כֵּן הַתּוֹרָה. לְמַעַלָּה
כְּשֶׁהֵייתִי בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל אָמַרְתִּי גַּם־כֵּן תּוֹרָה אַחֲרָת, כְּשֶׁחֲזַרְתִּי
אָמַרְתִּי גַּם־כֵּן תּוֹרָה אַחֲרָת. וְעַקֵּר הַשִּׁנָּתוֹ הַתּוֹרָה הַנִּפְלְאָה
וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד הִתְחִיל אַחֲרֵהָ שְׁהָיָה בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁהוּא
מִתְבַּיֵּשׁ עֵתָה בְּהַתּוֹרָה שְׁאָמַר קֹדֶם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְכָל הַסֵּפֶר רַבּוֹ
כְּכֹל הוּא מִתּוֹרָה שְׁאַחֲרֵהָ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל רַק מְעַט דְּמְעַט מִהַקֹּדֶם
שְׁלֵשָׁה אוֹ אַרְבָּעָה דְּפִין אוֹ פְּחוֹת וְהֵם בְּאִמְצַע הַסֵּפֶר:

שפג (מה) שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ שְׁפַעַם אַחַת דְּבַר מִהַסֵּפֶר שְׁלוֹ
שְׁנַדְפָּם עָנָה וְאָמַר וְהָיָה שׁוֹחֵק קָצַת אֲזוֹ, וְאָמַר שִׁידְפִּיסוּ סִפְרֵי
וַיְכַתְּבוּ עַל כָּל סֵפֶר וְסֵפֶר שְׁלוֹ בְּעַל הַמַּחְבֵּר סֵפֶר פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי וְכוּ'
בְּדֶרֶךְ שְׁכוֹתְבִין עַל הַמַּחְבְּרִים שְׁחֲבְרוּ סִפְרֵים הַרְבֵּה. וְרַמְזוּ לָנוּ

בזה שישארו ממנו ספרים הרבה וכן נתקיים קצת בעזרת השם:
 שפד (מו) אמר לא מבטיא דבור שאינו יוצא מפי בלי התחדשות,
 אלא אפלו הכל אינו יוצא מפי בלא התחדשות:

סדר לקוטי עצות היומיי:

ט עקר האדם הוא השכל והדעת. ועל-כן במקום שחושב השכל, שם כל האדם. על-כן צריך לברח מאד ממחשבה רעה, כדי שלא יקנה מקומו שם, חם ושלום. וצריך לכף ולהכריח את עצמו למחשבות טובות, כדי שיזכה לידע ולהשיג בידיעת השם יתברך, ונמצא שהוא שם ממש ונכלל בו יתברך; וכל מה שיודע יותר, הוא נכלל בו יותר וזוכה לחיים נצחיים וזוכה לשלמות הדעת ונצול מכל החסרונות כנ"ל (שם).

י כל הדינים, חם ושלום, נמשכין מחסרון הדעת, ועל-ידי-זה בא פעם ואכזריות. ועל-כן החולה, שדינים שורים עליו ומחו בקטנות, על-כן הוא בעסן. אבל על-ידי הגדלת הדעת נמתקין ונתבטלין כל הדינים ונתבטל הפעם והאכזריות, וזוכין לרחמנות גדול ולידע שכל מה שעובר עליו הכל לטובה, כי כלו טוב (שם).

יא כל הגדלה והטובה שיש לאמות-העולם עכשו, הכל הוא לטובתנו ולגדלתנו. אף-על-פי שעכשו אי אפשר להבין כל זה, כי אין להכחיש החוש, אף-על-פי-כן לעתיד יתרבה הדעת, עד שאפלו האמות-העולם בעצמן ידעו ויבינו שכל גדלתם וטובתם, הכל היה לטובתנו (שם).

יב עקר הנחמה של כל הצרות ועקר התקוה ועקר חיי העולם הבא ותענוגיו הוא רק השגת הדעת דקדשה, שהוא לדעת אותו יתברך באמת וכן"ל. והכל יזדככו ויזכו לזה לעתיד, אפלו אמות

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'סדר מנוהגות דברי "צדק צדק צדק" מצדד מצדד מצדד רבנו יהודה תיקון רבנו
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שעי"י ישיבת תיקון המידות

העולם, כמו שכתוב: כי תמלא הארץ דעה לדעת את ה' וכו'. אבל יהיה הפרש והבדל גדול בין ידיעתם לידיעתנו, כי מה שיהיה אז נחשב אצלם להשגה גדולה ונפלאה, יהיה אצלנו שחוק ודבר פשוט. וכן בין ישראל בעצמן יהיה הפרש גדול בין כל צדיק וצדיק, מכל שכן בין צדיק לרשע, כי כל אחד ישיג לפי עבודתו ויגיעתו וטרחו אשר טרח ויגע וסבל מרירות בזה העולם בשביל השם יתברך. ואפלו צדיקים גדולים, כשיבואו בעולם הבא על השגות שהשיג הצדיק הגדול מהם בעולם הזה, יהיה אצלם דברים נוראים ויכוו ויתלהבו מהם, ואצל זה הצדיק הגדול מהם יהיה זה דבר פשוט, כי גם בעולם הזה השיג השגות אלו; ומה ששיג הוא בעולם הבא יגדל מאד מאד, וכן בין אדם לחברו. והבן היטב ושים לבך היטב לדברים אלה, שתראה להכין לעצמך חיים לנצח, ואם חכמת, חכמת לך וכו' (שם).

סדר שיחות הר"ן הישנים:

רה פעם אחת נכנסו אנשים אליו והוציא חתיכת נייר בידו והיה כתוב עליו בכתובת ידו הקדוש ואחזו בידו, וענה ואמר: כמה תורות כתבות על חתיכת נייר הזה ואמר שיש כמה וכמה עולמות שהם נזונים ויש להם חיות מהעשן של התורה שלו ונטל הנייר ושרפו אצל הנייר ואמר שיש כמה וכמה תורות שעדיין לא באו אפלו לתוך תמונת אותיות ועל כן הוא חדוש נפלא כשזוכין להוריד אלו התורות להכניסם על כל פנים לתוך תמונות אותיות (כלומר אבל עדיין אין העולם כדאי שיכנסו לתוך העולם רק שזהו גם כן חדוש

גדול כשבאו על כל פנים לתוך תמונות אותיות כנ"ל):

רו אמר: אפלו מי שאינו שומע דבורי התורה שאמר, רק הקול לבד, הוא גם כן טוב מאד וזה בחינת "לשמע בקול דברו" (תהלים

זֶקֶן נֵתָן וְלֹא יַעֲבֹר

קנ"ב), 'בְּקוֹל' דִּיקָא וְאַפְלוּ מִי שֶׁהוּא רַק עוֹמֵד בְּבֵית אֶצֶל הַתּוֹרָה שְׂאוֹמֵר, טוֹב מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר:

רו אָמַר: לְפַעֲמִים אֲנִי מְדַבֵּר אֵיזָה דְּבוּר לְאֵיזָה אָדָם, וְאִין הַדְּבוּר עוֹשֶׂה פְּעֻלָּתוֹ עַד לְזִמְן רַחוּק כְּמוֹ שֵׁישׁ כְּשִׁנּוֹתֶינִן אֵיזָה סְמִים לְרַפּוּאָה לְפַעֲמִים הַסֵּם עוֹשֶׂה פְּעֻלָּתוֹ וּמוֹעִיל מִיָּד וְלְפַעֲמִים צָרִיךְ הַסֵּם לְשָׁהוּת בְּתוֹךְ הָאָדָם אֵיזָה זִמְן וְאַחֲרֵיכֵן הוּא עוֹשֶׂה פְּעֻלָּתוֹ כְּמוֹ-כֵן יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהוּא מְדַבֵּר שֶׁהֵם מְנַחִים אֶצֶל הָאָדָם וְאֵינָם מְעוֹרְרִים אוֹתוֹ עַד לְזִמְן רַחוּק אֲבָל סוֹף כָּל סוֹף יַעֲשֶׂה הַדְּבוּר פְּעֻלָּתוֹ וְיִזְעִיל בְּיָדָיו:

רח אָמַר: יֵשׁ כַּמָּה דְּבָרִים שֶׁאֲנִי אוֹמֵר לְאֵיזָה אָדָם וְעַדִּין אֵין עוֹשִׂים פְּעֻלָּתָם רַק שְׂמַתְגַּלְגְּלִים הַדְּבָרִים מֵאָדָם זֶה לְאָדָם אַחֵר וּמִחֲבֵרוֹ לְחֲבֵרוֹ וְכוּ' עַד שִׁיתְגַּלְגְּלוּ הַדְּבָרִים וְיָבֹאוּ לְאֵיזָה אָדָם וְיִכְנָסוּ הַדְּבָרִים לְלִבּוֹ בְּעֶמְקַ גָּדוֹל וְשָׁם יַעֲשׂוּ פְּעֻלָּתָם בְּשִׁלְמוֹת, וְיַעֲזְרוּ אוֹתוֹ וְכוּ':

רט אָמַר: שְׁכָל הַתּוֹרוֹת וְהַשִּׁיחוֹת שֶׁלוֹ אֵינָם בְּשִׁבְלֵנוּ לְחוּד כִּי אִם "אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה וְאֲשֶׁר אֵינָנוּ פֹה" (דְּבָרִים כַּטִּיד) (וְעֵין בְּרֵשׁ"י שֶׁפִּרְשׁ וְאֲשֶׁר אֵינָנוּ פֹה, וְאִם עִם דּוֹרוֹת הָעֲתִידִים לָבוֹא, וְהֵבִין) וְכַמָּה פְּעֻמִּים דְּבִרְנוּ עִמּוֹ מֵעַנְיָן זֶה וְרַמְזוֹ לָנוּ בְּדְבָרָיו לְהוֹדִיעַ לְדוֹרוֹת הַבָּאִים אֵת כָּל מַעֲשֵׂי ה' הַגָּדוֹל שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ וּפַעַם אַחַת אָמַר בְּפִרוּשׁ: גַּם לְבָנֵיכֶם תּוֹדִיעוּ אֵת כָּל הַתּוֹרוֹת וְהַשִּׁיחוֹת הַנִּפְלְאוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת וְהַמַּעֲשִׂיּוֹת וְכִיּוֹצֵא בָהֶם אֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ וְאָמַר אִזּוֹ זֶה הַפָּסוּק בְּהַתְּלַהּבוֹת גָּדוֹל כְּגַחְלֵי אֵשׁ "וְהוֹדַעְתֶּם לְבָנֶיךָ וְלְבְנֵי בָנֶיךָ" (דְּבָרִים דִּט) (וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: אֵייעָרַע קִינְדֵּער זָאלט אִיר מוֹדִיעַ זַיִן וּוּאס דָּא הָאט זַיךְ גֵּיטָאן) וְאָמַר בְּרֵתֶת וְזִיעַ בְּהַתְּלַהּבוֹת נוֹרָא: "וְהוֹדַעְתֶּם לְבָנֶיךָ וְלְבְנֵי בָנֶיךָ" וְאָמַר:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּזֶמַן מְנוּחָה רַבָּה לְ"עֵלְךָ לְצַדִּיק מִקֹּדֶשׁ שִׁדְךָ לְצַדִּיק מִסְפָּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ע

"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנְחָה" שְׁעֵי יֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ע

דַּע וְהֶאֱמַן, אִם אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא אֶחָד מִן הַרְפֵּשׁ, גַּם מִי שִׁיתֶּאֱחֹז בּוֹ יוֹצִיאוּ אוֹתוֹ גַּם בֵּן:

סֵדֶר שְׁלֵחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

(מז) לא ישטח אדם את כליו בשבת אפילו מן הזיעה: (מח) מסתפג אדם באלונטית (פי' בגד שמסתפגין בו לאחר שרוחצין) ומביאה בידו ולא חיישינן שמא יבא לסחוט ולא ימסור לבלנים שהם חשודים על הסחיטה: (מט) מותר לרחוץ ידיו בנהר בשבת ובלבד שלא יוציאם עם המים שעליהם חוץ לנהר ד"א: (נ) יוצאים בפשתן סרוק וצמר מנופץ שבראשי בעלי חטטין (פי' בעלי נגעים) אימתי בזמן שצבען וכרכן או שיצא בהם שעה אחת מבע"י: (נא) מותר לצאת במצנפת שתולים בצואר למי שיש לו מכה בידו או בזרועו וכן בסמרטוטין (פי' חתיכות בגד בלוי) הכרוכים על היד או על האצבע שיש בו מכה:

סימן שב (א) המנער טלית חדשה שחורה מן הטל שעליה חייב שהניעור יפה לה כמו כיבוס והוא שמקפיד עליה שלא ללבוש בלא ניעור: הגה וכ"ש שאסור לנער בגד שנשר במים או שירדו עליו גשמים ודוקא בבגד חדש שמקפיד עליו (כל בו) י"א דאסור לנער בגד מן האבק שעליו אם מקפיד עליו וטוב לחוש לדבריו (רש"י וא"ז) אבל מותר להסיר הנוצות מן הבגד בשבת (א"ז) ועיין לקמן סימן של"ז: (ב) הלוקט יבולות שע"ג בגדים כגון אלו היבולות שבכלי הצמר הנשארים בהם מן האריגה חייב משום מכה בפטיש והוא שיקפיד עליהם אבל אם הסירם דרך עסק פטור: (ג) מקפלים כלים בשבת לצורך שבת ללבשם בו ביום ודוקא באדם (אחד) ובחדשים שעדיין לא נתכבסו ולבנים ואין לו להחליף ואם חסר אחת מאלו התנאים אסור ויש מי שאומר דלקפלו שלא כסדר קיפולו הראשון מותר

בכל ענין ונראין דבריו: (ד) מכבש (הוא כלי שכובשין בו בגדים אחר הכביסה והם שתי לוחות זה על זה והבגדים ביניהם) של בעל הבית מתירין אותו ליטול ממנו בגדים לצורך השבת ושל אומן אסור מפני שהוא תחוב בחזקה והתרתו דומה לסתירה: (ה) חלוק לאחר כביסה הוא מתקשה ומשפשפים אותו בידיים לרככו מותר לעשותו בשבת שאינו מתכוין אלא לרככו אבל סודר אסור מפני שמתכוין לצחצחו והוי כמלבן: הגה וכובעים ושאר כלי פשתן דינן כסודר (ב"י בשם ש"ל): (ו) טיט שעל רגלו (או על מנעליו) (ב"י ור' ירוחם חי"ג) מקנחו בכותל אבל לא בקרקע דלמא אתי לאשוויי גומות ויש מי שאוסר אף בכותל: הגה ויש מי שמתיר בשניהם (הרא"ש) והוא הדין דמותר להסירו במעט (הרם הראוי לטלטל) (רבי ירוחם חי"ג): (ז) טיט שעל בגדו משפשפו מבפנים דלא מוכחא מלתא לאתחזויי כמלבן אבל לא בחוץ דדמי למלבן ומגררו בצפורן ויש מפרשים דה"מ לח אבל יבש אסור דהוי טוחן: (ח) אין מגרדין (בסכין או בצפורן) מנעל בין חדש בין ישן מפני שקולף העור והוי ממחק: (ט) מותר ליתן מים ע"ג מנעל לשכשכו אבל לכבסו דהיינו שמשפשף צדו זה על זה אסור אבל בגד שיש עליו לכלוך אסור אפילו לשכשכו דזהו כבוסו אלא מקנחו בסמרטוט בקל ולא בדוחק פן יסחוט. הגה ובגד שאין עליו לכלוך מותר לתת עליו מים מועטים ולא מרובים שמא יסחוט (ב"י בשם סמ"ג וסמ"ק וסה"ת והרא"ש פ"ק דיומא) ויש אוסרים בכל ענין. (ב"י בשם הטור סימן של"ד וסימן שי"ט ותוספות פרק כל כתבי והגהות פ' כ"ב): (י) הרוחץ ידיו טוב לנגבם בכח זו בזו ולהסיר מהם המים כפי יכלתו קודם שיקנחם במפה: הגה ויש שכתבו דאין לחוש לזה דלא אמרי' שריית בגד זהו כבוסו בכי האי גוונא דאין זה רק דרך לכלוך וכן נוהגין (טור וב"י ואגור) ולכן מותר לנגב ידיו בבגד שהטיל בו תינוק מי רגלים כדי לבטלם שאין זה רק דרך לכלוך בעלמא

זֶה חֻקְנוּ וְלֹא יַעֲבֹר

ב'סכח - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

(טור) אבל אסור ליתן מים ממש על המי רגלים כדי לבטלם (הגהות מיימוני
פכ"ב ותו' פ' ח' שרצים):

סדר לקוטי תפלות היומי:

תשפו: ובכן תרחם עלינו ותושיענו, ותזכנו שנשמר את פינו
ולשוננו מכל מיני דבורים רעים שבְּעוֹלָם, שלא יצא מפינו לעוֹלָם
שום דבור של שקר ולשון הרע ורכילות וליצנות וחיפיות ודברים
בטלים ונבול פה, ולא שום דבור הגורם לבייש פני חברנו, או
לצערו ולקנטרו חם ושלום, ולא שום דבור פגום שבְּעוֹלָם:

תשפו: רבונו של עולם מלא רחמים, רחם עלינו ושמרנו והצילנו
מכל מיני דבורים פגומים שבְּעוֹלָם, אלקי נצור לשוננו מרע
ושפתנו מדבר מרמה שיתה ה' שמרה לפינו נצרה על דל שפתינו
ועל-ידי זה תכניע ותשיב ותמגר ותכלה ותעקר ותבטל כל מיני
חכמות הרעות של הפילוסופים והאפקורסים אשר חכמתם הרעה
מזקת להעולם מאד מאד, כֹּאֲשֶׁר אַתָּה יְדַעַת "שִׁנְנוּ לְשׁוֹנָם כְּמוֹ
נָחַשׁ חֲמַת עֵבֶר עֲשׂוּב תַּחַת שְׁפָתֵינו סְלָה" רחם על הנמלה המנחת
בתוך פי הנחש בין שניה מלא רחמים, הביטה בעניה ומכאובה
הקשה אזי מי יכל לסבל צער ומכאוב כזה, "ואתה ה' עד מתי",
מתי תקום ותרחם עליה ראה נא בענינו וריבה ריבנו, ומחר
לגאלנו גאלה שלמה מהרה למען שמך, והצילנו מכל מיני חכמות
רעות של האפיקורסים והפילוסופים שלא יגיעו עלינו ובצל כנפיק
תסתירנו, ותגביר כח הכנפים דקדשה, ותעקר ותסיר ותבטל
כנפי הנחש, שהם החכמים להרע החוקרים פילוסופיא
ואפיקורסית, שלא יהיה להם שום כח לעוף בחכמתם למרחוק,
ולא תתפשט חכמתם בעולם וגם לא תעופף חכמתם בעמק לתוך
המח והלב וגם לא תעופף חכמתם בעצמן, שלא יוכלו לעוף

בְּחֻמְתָּם לְחֻקֵּי עֲמוּקוֹת, רַק תִּמְעַט וְתַחֲלִישׁ חֻמְתָּם בְּכֹל הַבְּחִינּוֹת, עַד שֶׁתִּבְטַל חֻמְתָּם הִרְעָה לְגַמְרֵי מִן הָעוֹלָם, וְתִתְגַּלֶּה חֻמְתָּהּ הָאֲמִתִּיית שֶׁל חֻמְי הָאֲמִת בְּעוֹלָם, עַד אֲשֶׁר יִכִּירוּ וְיִדְעוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם, כִּי אַתָּה הוּא ה' הָאֱלֹקִים לְבִדְךָ עַל־יוֹן לְכֹל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ, "אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם" וְתִהְיֶה לְכָל הָעַמִּים "שָׁפָה בְרוּרָה לְקֹרֵא כָּל־בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אֶחָד", וְתַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכְרְתוּן וְכֹל חֻמּוֹת רָעוֹת תִּבְטַל וְתַעֲקֹר מִן הָעוֹלָם וְתִתְגַּבֵּר וְתִתְחַזֵּק וְתִתְפַּשֵּׁט חֻמְתָּהּ הָאֲמִתִּיית בְּעוֹלָם, הִיא חֻמְתָּהּ תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה, לִידַע וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֲמִת וּלְעַבֵּד אוֹתְךָ בְּאֲמִת וּבְתַמִּים כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם וְיָקִים מְהֵרָה מְקָרָא שְׁכַת־טוֹב: "וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד", אָמֵן וְאָמֵן:

תְּפִלָּה סד תשפח: "עוֹשֶׂה גְּדוּלוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר", אֲדוֹן כֹּל, לְעֵלְא, מִן כָּל־א וְלִית לְעֵלְא מִנְךָ, מְמַלְא כָּל עֲלָמִין וְסוּבָב כָּל עֲלָמִין, וְלְעֵלְא מְכַל עֲלָמִין וְתַחֲוֹת כָּל עֲלָמִין וּבֵין כָּל עֲלָמִין, וְלִית אֶתְר פְּנוּי מִנְךָ, אַתָּה בָּרָאתָ עוֹלָמְךָ מְקַדֵּם בְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶּיךָ הַגְּדוּלִים כִּדִּי לְגִלוֹת רַחֲמָנוּתְךָ בְּעוֹלָם וּמֵאֲהַבְתָּךָ וְחִמְלָתְךָ אֲשֶׁר חִפְצָתָ לְגִלוֹת טוֹבְךָ וְרַחֲמָנוּתְךָ בְּעוֹלָם, צִמְצַמְתָּ אֱלֹהוּתְךָ כִּבְיָכוֹל, וּפְנִיתָ אוֹרְךָ הַגְּדוֹל הָאֵין סוּף, וְצִמְצַמְתָּ הָאוֹר לְצַדִּדִּין, וְעָשִׂיתָ חֶלֶל הַפְּנוּי, וּבְתוֹכוֹ בָּרָאתָ כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף, בְּשִׁבִיל לְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּזוֹהַ הָעוֹלָם, וְלִידַע מִמֶּךָ תָּמִיד עַל כֵּן יִצְאֵתִי לְקֹרֵאתְךָ לְשַׁחַר פְּנִיךָ, "מִלְכִּי וְאֱלֹקֵי אֱלִיךָ אֶתְפַּלֵּל" חוּם וְחִנּוּי וְחִמְל וְרַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְךָ, וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי אֲפִיקוֹרְסוֹת וּכְפִירוֹת,

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בַּסֵּל
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֹכָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

שְׁלֹא יָבֹאוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לְבִי וְדַעְתִּי שׁוֹם חֲקִירָה וְקִשְׁיָא וּמְבוֹכָה
מְמֻבְּוֹכוֹת הַחֹקְרִים בְּחֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁנִּפְּלוּ בְּכַמָּה מְבוֹכוֹת
וְקִשְׁיּוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת גְּדוֹלָה, עַד אֲשֶׁר נִפְּלוּ בְּחֻכְמוֹת שְׂאֵינָם
חֻכְמוֹת כָּלֵל, וְנִכְנָסוּ בְּמְבוֹכוֹת גְּדוֹלוֹת, וְנִפְּלוּ בְּחֻקֵּירוֹת
וְאַפִּיקוֹרְסוֹת וְקִשְׁיּוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִחֻלָּל הַפָּנּוּי, אֲשֶׁר מִשָּׁם צִמְצַמְתָּ
וּפְנִית אֶלְהוּתְךָ כְּבִיכּוֹל, וּמִחֻמַּת זֶה אֵי אֶפְשֶׁר בְּשׁוֹם אֲפֹן לְמִצָּא
שָׁם תִּירוּץ וְתִשׁוּבָה בְּאֵלוּ הַקִּשְׁיּוֹת וְהַמְּבוֹכוֹת כִּי חֻכְמָתְךָ וַיְדִיעַתְךָ
סִלְקָת וּפְנִית מִשָּׁם, כִּי־י שִׁיְהִי מָקוֹם לְבְרִיאת הָעוֹלָם:

תִּשְׁפֹּט: אֲנִי ה' זִכְנִי לְאַמוֹנָה שְׁלֵמָה, וְשָׁמְרֵנִי וְהִצִּילֵנִי מִכָּל אֵלוֹ
הַחֻקֵּירוֹת וְהַקִּשְׁיּוֹת לְגַמְרִי, כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ חֲלִישׁוֹתֵינוּ וּמַעֲוֵי דַעְתָּנוּ
מִרְבוּי עֲוֹנוֹתֵינוּ הָעֲצוּמִים וְהָרַבִּים מְאֹד עַד שָׁמַי הַשָּׁמַיִם, עַד
אֲשֶׁר אֲפִלוּ הַחֻקֵּירוֹת וְהַקִּשְׁיּוֹת שֶׁאֶפְשֶׁר לְמִצָּא עֲלֵיהֶם תִּשׁוּבָה
וְתִירוּץ, אֵין אָנוּ יְכוּלִים לְהִשָּׁיב עֲלֵיהֶם דָּבָר, מִעֲצָם עֲכִירוֹת וּבְלָבוּל
דַּעְתָּנוּ, וְקִטְנוֹת שְׁכָלֵנוּ וּמַעֲוֵי חֻכְמָתֵנוּ, וְעֲצָם הָעֲקָמִימִיּוֹת
שֶׁבְּלָבֵנוּ, כִּי־אֲשֶׁר אֶתָּה יוֹדֵעַת אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, מִכָּל שְׁכֵן הַחֻקֵּירוֹת
וְהַמְּבוֹכוֹת וְהַקִּשְׁיּוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִחֻלָּל הַפָּנּוּי שְׂאֵין שׁוֹם אָדָם יְכוּל
לְיִשְׁבֵן עַל כֵּן יִהְיֶמוּ מַעֲיָה וְרַחֲמֶיךָ עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתִצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי חֻקֵּירוֹת וְקִשְׁיּוֹת וּבְלָבוּלִים, הֵן אוֹתָן שֶׁאֶפְשֶׁר
לְיִשְׁבָם וְהֵן אוֹתָן שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְיִשְׁבָם "כִּי בַעַר אָנֹכִי מֵאִישׁ וְלֹא
בִּינַת אָדָם לִי", וְאֵין אֶתִּי יוֹדֵעַ עַד מָה, וְאֵינִי יוֹדֵעַ לְיִשְׁבֵן שׁוֹם
חֻקֵּירָה וְקִשְׁיָא כָּלֵל, כִּי מִי יִבִּין אֲזַרְחוּתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים, וּמִי הוּא
הַחֻצוֹף אֲשֶׁר יַעֲזִיב פָּנָיו כִּכְּלָב לְהָרִים רֹאשׁוֹ וְדַעְתּוֹ לְחַקֵּר בְּדַרְכֶיךָ
הַקְּדוּשִׁים, וְלִשְׁאֵל שְׂאֵלוֹת וְקִשְׁיּוֹת עָלֶיךָ וְעַל הַנְּהַגוֹתֶיךָ הָאַמְתִּיּוֹת,
אוֹ עַל צְדִיקֶיךָ הָאַמְתִּיִּים, אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה, אוֹי לְאוֹתָהּ כְּלָמָה חוּם
וְחֻנְנִי שֶׁאֲזַכָּה אֲנִי וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְאַמוֹנָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתִּי,

סדר הַלְמוּד לְיוֹם ל' שְׁבַט
וְזָקַק נִתֵּן וְכֹל יַעֲבוֹר
(א' דר"ח אדר) ב'סלח

כִּי בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ אֵין שׁוֹם קְשִׁיָּא כְּלָל, כִּי צְדִיק וַיִּשָּׂר אֶתָּה "וְאַמֶּת
ה' לְעוֹלָם":